

skealder; det var levende fremme i den danske Kirke, da Rørdam var Sjællands Biskop, det Spørgsmaal, om man overhovedet kan forsvare at fortsætte med den folkekirkelige Tilstand med Hensyn til Barnedaab, som Forholdene havde udviklet sig i den danske Skole.

Hvis man nu gaar over til en Ordning af det danske Skolevæsen saaledes, at det kirkelige Tilsyn med Skolen, ogsaa med Religionsundervisningen, overalt falder bort, er jeg overbevist om, at dette Spørgsmaal vil trænge sig stærkt frem paa det danske Kirkefolk, om vi kan forsvare kirkeligt set at blive staaende i denne folkekirkelige Tilstand, som i Virkeligheden er en Statskirketilstand, naar det, som har været det bærende Grundlag for Folkekirken, Barnedaaben, faar et saadant Grundskud som ved denne Lejlighed. Jeg forstaar ikke, hvorledes Medlemmer fra Venstres Side gennem deres Ordførers Udtalelser kan se saa optimistisk paa Forholdene, at de mener, der ikke er Grund til at overveje et Spørgsmaal af saa vigtig en Art.

Saa er der det Spørgsmaal, som vi nylig debatterede, Spørgsmaalet om de kvindelige Præster. Det er altsaa fremme paa Dagsordenen, og jeg bemærkede, da vi begyndte paa Behandlingen af disse Lovforslag, at det forekom mig, at hvis man vilde fremme Forslaget om dette Udvalg til Undersøgelse af Forholdet mellem Stat og Kirke, var det rimeligt at bevare status quo paa det kirkelige Omraade og sige: Indtil det danske Kirkefolk har udtalt sig, fremmer vi ikke Kirkelove, som vilde være afgørende for Drøftelsen af de væsentlige Spørgsmaal, som skal debatteres i dette Udvalg.

Naar der er stillet et Spørgsmaal frem af en saadan Rækkevidde som Spørgsmaalet om de kvindelige Præster — det ærede Medlem Hr. N. Johan Laursen, som for nylig var Ordfører ved det Lovforslags Behandling, udtalte sig med stor Betænkelighed om at fremme det under de nuværende Forhold —, er der god Grund til at sige: Lad os faa det Spørgsmaal nøgternt og grundigt undersøgt i et Udvalg, som vil tale frit ud om det.

Det ærede Medlem Hr. Kammersgaard forklarede saa godt, hvad Meningen var med Udvalget. Som jeg allerede en Gang i Dag har nævnt, har vi for ikke lang Tid siden oplevet Strid om Læreforhold, nemlig Arboe-Rasmussen-Sagen. Hvis man tror, Arboe-Rasmussen-Sagen er et Fænomen, som nu er færdigt, tager man ganske fejl. Som det ærede Medlem Hr.

Povlsen nogle Gange her i Tinget har henvist til, er der forskellige Præster, som har Meninger, der i alt Fald i mange Kredse vækker en ikke ringe Opsigt. Vi har nylig set en Præst slutte sig til Pastor Rørdam i en Sag af rituelt Indhold, og vi har stadig den Situation, at der i Morgen kan komme en Sag frem af en ganske lignende Beskaffenhed som den Arboe-Rasmussenske; skal vi saa ogsaa følge Princippet om Dagen og Vejen og igen skaffe frem en Lov, der i sig har en komisk Form og kun handler om to bestemte Personer, saa at man bogstavelig ikke ved, hvad der er Ret og Lov i dansk Folkekirke, hvis tilfældig den ene af disse Personer dør?

Jeg synes, her er et meget alvorligt Forhold. Hvis man kender lidt til de aandelige Strømninger i vor Kirke i Øjeblikket, maa man meget vel kunne sige: Vi trænger til et Udvalg, som vil behandle netop de Omraader, vi kalder de indre kirkelige Omraader, og som er ganske uberørte af J. C. Christensens Kirkelove, undtagen for saa vidt som man kan sige — som Regeringsorganet meget rigtigt sagde samme Dag, de kirkelige Lovforslag blev fremsat —, at der selvfølgelig med J. C. Christensens Kirkelove ogsaa er sagt noget om Ministerens Administration paa de Omraader, hvor der ikke er en egentlig Lovgivning, nemlig paa de Omraader, vi kalder de rent administrative, og som ordnes ved kongelig Anordning. Ministeren har her den formelle Ret, saaledes som den tidligere Minister, det ærede Medlem Hr. Povlsen, stærkt har hævdet, at han vilde have den, aldeles uanset hvad det teologiske Fakultet og Biskopperne og andre sagde, det var ham, der havde Ansvaret. Regeringsorganet sagde da meget rigtigt, at selv om han har den formelle Ret, har han ikke den reelle siden den Lovgivning, som er kommet med J. C. Christensen.

Det forekommer mig, at enhver, som har nogen Forstaaelse for Aanden i denne Lovgivning, maa indrømme, at hvis man har selvstændiggjort den danske Kirke paa de Omraader, man kalder de mere ydre, vedrørende Menighedsraadenes Kompetence, Bispevalg o. s. v., er det i endnu højere Grad paakrævet, at den danske Menighed med Hensyn til indrekirkelige Spørgsmaal, være sig Lære eller Ritual, maa staa som den, der kan sige sin Mening om, hvad den finder er rigtigt eller passende, med Hensyn til Lære eller Form for Gudstjenesten i den danske Kirke. At staa her og debattere Lærespørgsmaal, at staa her og, om jeg maa sige, eksegetisere Udtalelser i Det nye